

ΜΗΧΑΛΙΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ λαλεῖν περὶ ὑπουργείου Τρικούπη, ὡς περὶ κυβερνήσεως, ἀρχῆς τούτέστιν ἐποπτεούσης τὰ γενικά συμφέροντα τῆς ὅλης πατρίδος, εἶνε θέσις σφαλερὰ καὶ πικρὰ πρὸς τὴν χώραν εἰρωνεῖα. Τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο ἀποτελεῖ διοικητικὸν συμβούλιον ἑταιρικῆς φατρίας, εἰς ἓνα καὶ μόνον ἀποβλέπον σκοπὸν, τὸ συμφέρον τῶν ἑταίρων ἢ δὲ ἀνάπαυλα τὸ γε νῦν ἔχον τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητήματος ἐβύθισε πλείοτερον τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου τούτου εἰς τὸν βόρβορον τῆς φατριαστικῆς συμφεροντολογίας. Ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Κράτους, ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ὑπάλληλοι ἀποτελοῦσιν ἑταιρικούς πράκτορας ἔχοντας ὁδηγίας, ἵνα ἐργασθῶσιν ἕκαστος τὸ καθ' ἑαυτὸν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς φατρίας. Αἱ νομαρχίαι καὶ τὰ ἐπαρχεῖα, τὰ προξενεῖα καὶ αἱ πρεσβεῖαι ἀποτελοῦσι τὰ ὑποκαταστήματα τῆς κεντρικῆς διευθύνσεως, ἢ δὲ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ ἔθνους κατὰ τὰς δύο παρελθούσας συνόδους παρέστησε τὴν εἰκόνα τῶν τραπεζιτικῶν ἐκείνων συνελεύσεων, ἐν αἷς τὰ πάντα ἐκ προομιῶν εἶνε προσχεδιασμένα μεταξὺ τῶν συμβούλων καὶ πρὸς χάριν μόνον τοῦ καταστατικοῦ βάλλονται εἰς τὴν κάλπην ψηφοδέλτια, τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ ἦνε καὶ ἐντυπα. Ὁ κ. Τρικούπης ὀνειρεύεται νὰ τελειοποιήσῃ τὴν κυβερνητικὴν μηχανὴν κατὰ τὸ πρότυπον τῶν παρ' ἡμῖν Τραπεζῶν καὶ πρὸ πασῶν τῆς Ἑθνικῆς. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ καὶ ἡ τροφὸς αὐτοῦ, καὶ εἶνε λογικώτατον ὅτι προσφιλεστέρας ἀναμνήσεις καὶ ὀρθοτέρας κυβερνητικὰς ἰδέας θεωρεῖ ἐκείνας, ἃς ἐπορίσθη ἐκ τῆς φιλοστόργου αὐτοῦ οἰκειότητος μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

Ἄδυνατοῦμεν νὰ παραστήσωμεν διὰ λέξεων ὅσην αἰσθανόμεθα πρὸς τοὺς ἐμπειροτέχνους τούτους περιφρόνησιν. Αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονός, ὅτι κυβερνώμεθα ὑπὸ Τρικούπη καὶ ὅτι καταρωθῶμεν νὰ θεωρηθῆ μέχρι τινὸς τὸ δν τοῦτο ἀναγκαῖον, ἀποδεικνύει τὴν ἐσχάτην ἡμῶν πολιτικὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν ἀπαραδειγματίστον ἡμῶν ἱστορικὴν ἔκπτωσιν. Ἀντιπολιτευόμενοι τὸ παρὸν ὑπουργεῖον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς γενέσεως αὐτοῦ, κύριον σκοπὸν δὲν προτιθέμεθα τὴν φανέρωσιν τῶν γελοίων καὶ τῶν ποταπῶν αὐτοῦ πράξεων, ὅσον τὴν ἐξεικόνισιν τῆς σαθρᾶς ἡμῶν καὶ διεστραμμένης ἐνοχῆς, ἐν ᾧ ἐσυγχίσθησαν τὰ ὄρια τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀπάτης, τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς χρηματιστικῆς, τῆς νοημοσύνης καὶ τοῦ λογικωτατισμοῦ

τῆς νομοθεσίας καὶ τῆς μεταφράσεως. Ποῦ εἶσαι πνεῦμα τοῦ 21, ἵνα μάθης πῶς κερδίζονται ἐπὶ Τρικούπη χρήματα καὶ πῶς τὰ δημόσια συμφέροντα γίνονται πρόφασις ἑταιρικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἰδιωτικῆς κερδοσκοπίας! Ὅρος τεράστιον θυσιῶν διανοίας καὶ χρήματος καὶ αἵματος συνηροῖσθη ὑπὸ τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας ὅπως καταρτισθῆ τὸ μικρὸν τοῦτο Κράτος, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς παρηγορία καὶ προμαχῶν ὀλοκλήρου φυλῆς διεσπαρμένης κατὰ τὴν Ἀνατολήν καὶ τὸ ὅρος τοῦτο σήμερον κατασκάπτεται ὑπὸ μυῶν καὶ λαγιδέων καὶ πιθηκιδέων καὶ κινδυνεύει νὰ καταπέσῃ καὶ νὰ διαλυθῆ εἰς ἄμμον ἀνεμάρπαστον. Τὰ άτομα ἐδημιούργησαν τὸ ὄλον διὰ κοινῆς εἰσφορᾶς σήμερον ἡ πολιτικὴ τῶν ὑπουργείων ἡμῶν συνίσταται εἰς τὴν βαθμιαίαν διανομὴν τοῦ ὄλου εἰς τὰ άτομα. Οἱ πατέρες διεμελίσθησαν ὅπως συμπλάσωσι τὴν πατρίδα, οἱ υἱοὶ διαμελίζουσιν αὐτὴν ὅπως παχύνωσι κατ' ἰδίαν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνη καὶ πάλιν ἐναρξίς ἀρχῆς καὶ νὰ διδαχθῶσι ὡς πρώτιστον μάθημα οἱ κυβερνήται ἡμῶν τὴν στοιχειωδέστεραν πολιτικὴν ἀρχὴν ὅτι ἐπιτρέπεται μὲν νὰ ἀντιπολιτευῶνται ὡς κόμματα ἢ φατρίαί, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ κυβερνώσιν εἰμὴ ὡς θεματοφύλακες τοῦ ὄλου ἔθνους, ἐξ ἴσου ἀνήκοντος εἰς ἔχθρους καὶ φίλους. Ἄς ἀναφέρωσιν ἡμῖν ποῖον ὑπουργεῖον ἐξ ὄλων τῶν παρελθόντων τὰ ὅποια βεβαίως δὲν ἀπέτελεσαν κυβερνητικὸν ἰδανικὸν, διήρσατε τοσοῦτον ἀπροκαλύπτως τοὺς Ἕλληνας πάντας εἰς ἔχθρους καὶ φίλους καὶ ποῖον διέγραψε περισσότερον τοὺς νόμους κατὰ τῶν πρώτων καὶ ὑπὲρ τῶν δευτέρων. Ἐνθυμούμεθα ὅτι ὅταν ἐγράφομεν τὴν πολυπαθῆ ἐκείνην «Ἐγερσιν», ἐλάβομεν ἐκ Ζακύνθου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐκθεσιν τοῦ νῦν ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν ἐν ᾗ παρεπονείτο ὅτι τὸ ὑπουργεῖον Κουμουνδούρου «τοὺς μὲν ἰδικούς μας φίλους φυγοδίκους καταδιώκει, τοὺς δὲ τῆς ἀντιπάλου μερίδος. . .» Καὶ ἡμεῖς μὲν ὡς εἰκὸς ἠτχύνθημεν νὰ δημοσιεύωμεν τοιοῦτον ἔγγραφον περὶ πολλοῦ ποιούμενον τὴν φελέαν φυγοδικῶν καίπερ ἐπιμένοντος τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ ἀλλ' ἡ πολιτικὴ τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ σήμερον: καὶ μεταξὺ τῶν φυγοδικῶν φίλοι καὶ ἔχθροί. Δὲν γνωρίζομεν τί συμβαίνει μεταξὺ τῶν λωποδυτῶν ἢ τῶν ἐπαιτητῶν ἀλλ' ἐὰν ἔχωσι καὶ οὗτοι πολιτικὰς πεποιθήσεις καὶ γνωρίζωσι νὰ θυμιάζωσι, δικαιουῦνται λογικῶς νὰ προσδοκῶσι τὴν προστασίαν τοῦ κόμματος. Ἡ ποῖον ἄλλο ὑπουργεῖον διστάραιζε τὰ οἰκονομικά τῆς χώρας ὅπως ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς

κομματικούς φίλους δαψίλους μισθούς και χορηγήματα δυσανάλογα προς την έν γενεί μισθοδοσίαν των υπαλλήλων; Και άλλοτε παρουσιάσθησαν έλλειμματα, άλλ' ή αιδώς και ή δημοσία ήθικη άπήτει παρά των ύπουργών να μη συστηματοποιήσωσι την σπατάλην έν ώ καιρώ επέβαλλον φόρους.

Άλλοτε τουλάχιστον, πρό του παρόντος ύπουργείου, καταναλίσκετο ή ικανότης των Έλλήνων πολιτευτών προς διάσωσιν των τύπων, εί και ή ουσία έφθειρέτο λεληθώς διαρρίζοντο και άλλοτε οί είλοι του κόμματος, άλλα τουλάχιστον δεν ένομιθετούντο ύπερ αυτών μισθοδοσίαι προνομιοϋχοι και άλλοτε επέβαλλοντο φόροι, άλλα δεν έζηρούντο αυτών αί έπαρχίαι των ύπουργών και άλλοτε συνήπτοντο άνεμια, άλλα δεν έκέρδιζον τά μεσιτικά δικαιώματα βουλευται και πρόεδρος. Καθ' ός άρχάς κυβερνώσιν οί παρόντες ύπουργοί έμοιάζουσι τάς άοιδούς εκείνας ήθη ποιούς, αίτινες ζητούν να θέλξωσι την όρασιν των θεατών διά της άσέμου επιδείξεως μηρών και κνημών όπως άποζημιώσωσιν αυτόν; διά την άτεχνίαν και άσθένειαν της φωνής. Στερηθέντες ύπό της φύσεως πνεύματος κυβερνητικού, έδνεύσθησαν παρά των έμπόρων και των τραπεζιτών την άρχήν του συμφέροντος και άποκαλύπτουσιν άνευ αιδούς τά σαρκικά θέληγτρα της έξουσίας διά να εύρωσιν όπαδούς και χειροκροτητάς. Έντός διετίας εξέθεσαν την πρώην ύποβόσκουσαν τό Κράτος διαφθοράν είς δόγμα κυβερνητικών και διατάραξαν, ως ούδεις πρό σύτων, την συνείδησιν της κεινωσίας. Τοιούτοι δέ γυμνοί πάσης άρχής, έμπαθείς μέχρι μωρίας, κακόζηλοι, άφρονες πρόκειται να παρουσιασθώσιν έντός της τρίτης συνόδου και να ζητήσωσι την άθανασίαν, προφασίζόμενοι την έλλειψιν διαδόχου. Ναι! τώ όντι άπέθανον πάντες οί πρό σου πρωθυπουργεύσαντες Χαρίλας Τρικούπη; άλλ' είναι περιττόν να ύπενθυμίσης καθ' έκάστην ώραν και στιγμήν είς τό έθνος, ότι έκτός της δυστυχίας του ότι άπόλεσε τους πολιτευτάς αυτού, έχει και την συμφοράν της ιδιικής σου ζωής.

Κ. Ίεροκλής

ΧΡΟΝΙΚΑ

Έν Κοπενάγη οί βασιλείς κατοικοῦσιν είς έξοχην καλουμένην Φριδενδόρφ, παραθαλασσίαν άν δεν άπατώμεθα, όπου συνήθως διαθερίζουν οί μεγαλέμποροι και μεγαλόπλουτοι Έβραίοι του Άμβούργου, με καλύβας άλιέων και παραθαλάσσια ναυτικά καφενεία πολύ τό έλληνικόν έχούσης της όλης θέας. Η έξοχη αυτή άπέχει διά του σιδηροδρόμου από της Κοπενάγης δύο ώρας, τό δέ παλάτιον όπου κατοικοῦν οί βασιλείς μας είνε ώραιότατον. Ως παρατηρεί εύφύεστατα ό ρεπόρτερ μας, ή Δανία καθ' όλα τά φαινόμενα φέτος χρεωκοπεί, καθ' όσον, πλην των βασιλέων μας, εύρίσκονται αυτόσε ό αυτοκράτωρ και ή αυτοκρατόρισα της Ρωσίας μετά των τέκνων των, ή πριγκηπέσσα της Ουαλίας μετά των θυγατέρων της, ό βασιλεύς και ή βασίλισσα της Σουηδίας, ή πριγκηπέσσα της Άννοβέρου, ό δούξ και ή δαύκισσα της Κομπερλάνδης, ό άδελφός του βασιλέως της Δανίας και άλλα τινα πριγκιπίδια, συμποσούνται δέ πάντες οί άνωτέρω μετά της άκολουθίας των είς διακοσίους πενήτηντα τέσσαρας με συμπάθειο! Δέν φθάνει δέ τούτο περιμένονται άκόμη και άλλοι τό ελιγώτερον εκατόν. Ωστε ίδού ή Κοπενάγη μεταβληθείσα είς πρυτανείον έστεμμένων... στομάχων.

Άγαθωτάτην έντύπωσιν ένεποίησεν είς τε τους αυτόθι Έλληνας και τους Γάλλους, καθά μας γράφουσιν έκ Παρισίων, τό προς την κόμησσαν Σαμβώρ συλλυπητήριον τηλεγράφημα του προέδρου της Κυβερνήσεως. Ο Φιγαρώ ποιείται ιδιαιτέραν μνείαν τούτο.

Άλλο θύμα των ίπποσιδηροδρόμων! Περί την 11ην και ήμισειαν χθές του μεσονυκτίου εκεί κατά την Κολοκυθούν, ένώ έπλησίαζε προς αυτήν ή ίπποσιδηροδρομική άμαξα, ό διευθύνων αυτήν, καθά άφηγείται ό ίδιος, ήσθάνθη τινα γμόν, άμέσως έσταμάτησε την άμαξαν, εύρε δέ άνθρωπον ύπό τον τροχόν τον ήμισιν έντός και τον ήμισιν εκτός της σιδηράς ράβδου, αναπνέοντα μεν άκόμη, άλλα ψυχορραγούντα. Μόνον βαθύ μούγγρισμα άνέδιδε, καθά διηγείται πάντοτε ό ίδιος. Ο δυστυχής ύπό της άμάξης φονευθείς ώνομάζεται Γεώργιος Μαγνήσαρης, σανδαλοποιός τό έπάγγελμα, 36 έτών ήλικίαν έχων. Τόν έτοποθέτησαν επί του πεζοδρομίου, του έδωκαν νερό, τίποτε μετά ήμισειαν ώραν εξέπνευσεν. Τό πτώμα του ώδηγήθη είς τήν Μοιραρχίαν, ή ίατρική εκθεσις άναγράφει μετά λεπτομερειών τό λυώσιμον του θώρακος ύπό τοιούτο φοβερόν βάρος, δηλοί δέ ότι ό θάνατος προήλθεν εξ έσωτερικής αίμορραγίας της καρδιάς. Τό πτώμα του μετηνέχθη είς τό Πολιτικόν Νοσοκομείον. Ο δέ άμαξηλάτης και ό βοηθός ώδηγήθησαν είς την άνάκρισιν, όπου και εύρίσκονται άπορούντες και οί δύο πώς έγινε τό φονικό! !

Είς την συνοικίαν Άγίου Άνδρέου, πλησίον του περιφήμου τουρκικού Λουτροῦ, Σφαγείων, και έστία κεντρική άφροδευτική. Άς ληφθώσι μέτρα.

Επί της Άκροπόλεως δέ είς οικόπεδον του δημοσίου κτίζονται τέσσαρες πέντε οίκισι έλέφ και δυνάμει κολοκόρου.

Ίδού και τά εκλογικά άποτελέσματα Σίφνου. Παρεπέμφθησαν ύπό του πλημμελειοδείου Σύρου είς τό ένταῦθα κουργοδικείον οί Κ. Ααράντσος και Κ. Τουλής ή Κώσταρης ίνα δικασθώσιν επί άποπειρά άναιρέσεως κατά των άδελφών Πεζζάνη κλπ. Πάντες δέ οί άλλοι κατηγορούμενοι εκκλήρυσθησαν άθώοι, πλην του Ν. Προβελεγγίου, Ι. Ψυχικού και Ι. Στυλιανού, καθ' ών έπαυσε προς καιρόν ή καταδίωξις. Και οῦτοι μεν εκ της μερίδος του κ. Προβελεγγίου. Εκ της αντίθετου παρεπέμφθησαν είς τό ένταῦθα κουργοδικείον οί Έλ. Κ. Έλευθερίου, Ι. Καζανουστόπης, Δ. Π. Βολάνης, Ν. Ι. Άγας, Γ. Μ. Δίκος, Γ. Μπογιατζής, ίνα δικασθώσι 1) επί άναιρέσει κατά Θ. Χωρεπισκοπίδου 2) επί άποπειρά άναιρέσεως κατά Προβελεγγίου. Ηθωώθησαν οί Άνδρέας, και Α. Πρυζάνης, Μάρκος Άγγιάλικας και Σ. Φ. Βαλλής.

Και έπαυσε προς καιρόν κατά του Γ. Ζώτου, Π. Μουστούρα και Άντ. Λύκου.

Τό παρελθόν Σάββατον όλίγον πρό του μεσονυκτίου ό νέος Κ. Α. συνοδεύων την δεσποινίδα Μ. διήρχοντο διά της όδου Κηφισίας επί του προς τον άνακτορικόν κήπον και την σκοπιάν του φρουρού πεζοδρομίου, ότε είς δεκαεῦς πλησιάζων ψιθυρίζει μεν προς την δεσποινίδα λόγια βεβαίως εκ των καπηλικών εκείνων, τον δέ κύριον έρωτά αυ-

θαδέστατα: ποῦ πηγαίνετε τέτοιαν ώρα; Επὶ τῇ ἀπαντήσῃ δὲ αὐτοῦ ἐν τίνι δικαιοῦματι ἐρωτᾷ. τοῦ καταφέρει δεινὸν ράπισμα καὶ γίνεται ἀφαντος. Ἡ δεσποινὶς σχεδὸν λειποθυμῆι, τοῦ δὲ κυρίου ἀγανακτήσαντος καὶ φωνάζοντος, πλῆθος πολὺ συνήχθη, ἀλλ' ὁ ράπισας δεκαεῦς ἐν τῷ σκότει, ληστρικῶς, δειλοτάτα, δὲν ἐρρίνετο. Παρουσιάζεται εἰς μετ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἢ δὲν ἦτο ὁ ἴδιος, ἢ ἦτο καὶ προσεποιεῖτο. Πιστεύομεν ὅτι ὁ παθὼν θ' ἀνεφέρθη ἤδη πρὸς τὸν κ. φρούραρχον, ὅστις θ' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀχρεῖον θηλυδριᾶν ὅστις τόσῳ βνακίσως καὶ κτηνωδῶς ἐπετέθη κατὰ ἐντίμου πολίτου συνοδεύοντα; ἐντιμοτάτην δεσποινίδα.

Όραιοι έμπεριστατωμένην βιογραφίαν του Σαυραίου δημοσιογράφου Ίακώδου Σαμιωτάκη άνέγνωμεν έν τῷ κυριακῷ φύλλῳ τῆς νεανικωτάτης τῶρα ὑπό δύο τόσῳ καλλισθητῶν καὶ λόγῳ ποιητῶν νέων εκδιδομένης «Άμαλθείας.» Ο άνήρ ὑπῆρξε σπουδαιότερος καὶ τῆς ἀγαθωτάτης περὶ αὐτοῦ φήμης, οὐ ἢ γέννησις καὶ ἡ ἀνατροφή συνδέεται πρὸς τὴν μεγάλην μας ἐπανάστασιν καὶ τῶν καταστροφῶν τῆς Χίου, ὅπου ἐγεννήθη ὁ ἐμβριθῆς τὴν φυσιογνωμίαν Σαμιωτάκης, ἢ δὲ δημοσιογραφικὴ πολιτεία του μετὰ μιᾶς τῶν μάλλον πολυταρχῶν περιόδων του Έλληνισμοῦ, ἀγωνιστῆς ἀτρόμητος φανείς καὶ δημοσιογράφος τιμιώτατος, ἀποκρούσας προδοτικὰς προτάσεις τιμῶν καὶ πλοῦτος ὡς Έλληνας του καθήκοντος καὶ ἀνθρωπος τῆς τιμῆς. Ἦτο δὲ καὶ συστηματικὸς ὑπὸ του φιλέλληνος Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας, ὅπου ἐπέρανε τὰ νομικά του, πρὸς τὸν υἱόν του Όθωνα, ὅστις καὶ διώρισεν αὐτὸν εἰσαγγελέα ἐν Πάτραις, ἀλλ' ἢ θερμῶς ἐρωμένη Σμύρνη τὸν προσεῖλκυσε καὶ παρητήθη ίνα δημοσιογραφήσῃ ἐκεῖ. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς τιμῆς του αἰοιδίμου, οὐδὲν ἔφερεν ἑλληνικὸν παράσημον.

Ελέγαμεν προχθές είς τόν φίλον δήμαρχον ότι ὅλη ή συνοικία των δροσερών Πευκακίων, ἀφοῦ ή βρύτις τήν ὀποιάν ἔβαλε ἐστέρησεν, ὑδρεύετο ἔως τῶρα ἀπό τό περισσῆμο πηγᾶδι του Σγιστοῦ. Τῶρα καὶ αὐτό εἶνε ἀχρηστον, διότι διεδόθη ότι κάποιος ἀχρεῖος ἔπλυνεν ἐκεῖ μέσα νοσοῦντας πόδας καὶ οί Πευκιῶται ἀποφεύγουν νά πίνουν ὕδωρ μολυσμένο. Λοιπὸν κινδυνεύουν νά... λυσσάζουν.

Ελάθομεν τό εἰκονογραφημένο φυλλάδιον **Ήαρίσσοι**— **Ίσχια**, ὅπερ ἐπωλεῖτο κατὰ τὴν μεγάλην ἑορτήν του Τουίλεριόν. Πλήρες εἰκόνων χρωματισμένων καὶ μὴ, ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι ἔχον μακαρίαν τὴν πόλιν τῶν Παρισίων διανέμουσαν ἄρτον εἰς τὰ θύματα τῆς **Ίσχιας**, ἐν μέτῳ δὲ ἐπὶ δύο σελίδων χρωματισμένων ἐπίσης πορτοκαλλόχρου καὶ λεμονόχρου ὑπὸ γαλάζιον ἰταλικὸν οὐρανὸν τὸ **Ναπολιτάνικο Παζάρι** με φαναράκια, σημαίας, **γαϊτάρδες**, ἀνοδοδέμας, ὀπώρας, **Ναπολιτάνιδας** κατὶ πανοραματικὸν κτυποῦν ἔς τὰ μάτια εὐφροσύνης, ἐπίσης ὠραία σκιαγραφίαν γλετοποιδῶν καὶ τὸν δόκτορα Πεζόν, περὶ οὐ μᾶς ἔγραψεν ὁ ἐκ Παρισίων ἀνταποκριτῆς, μετὰ τὰ λεοντάριά του, πρὸς ἐπίμετρον δὲ γλαφυραν περιγραφὴν τῶν ἐν **Ίσχιᾳ** συμβάντων καὶ χάρτας γεωγραφικῆς καὶ τόσα ἄλλα πολὺ εὐμορρα πράγματα.

Η φόρτωσις εξακολουθεῖ τῆς σταφίδος, ὁ δὲ κειρὸς ὠραιότατος.

— Ἐπειδὴ πρό πολλοῦ τὰ οἰκόπεδα ἐγένοντο ἄφθρον

σπουδαῖον τοῦ Χρηματιστηρίου ἀπερασίσαμεν κατὰ πᾶσαν δευτέραν ν' ἀναγράφωμεν τὰς ἐν τῷ Ἀναδρυτηρίῳ γενομένας πράξεις, ὥστε νὰ μὴ γίνονται καὶ ἀπάται ἐν τῷ κρυπτῷ.

— Αὔριον κοινοποιεῖται ἡ περὶ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἀπόφασις τοῦ Ἐρετείου ὀριστικῶς.

— Ἐν τῷ Δημοπρατηρίῳ ἐπωλήθησαν χθές ἐννέα ἔπποι τῆς χωροφυλακῆς.

— Αὔριον Τρίτην διδασθῆσεται ἐν τῷ Ἀπόλλωνι ὑπὸ του «Πανελληνίου δραμματικοῦ θιάσου» ἡ κόρη τῶν 333(!) ρακοςυλλεκτῶν». Καθ' ἢ δ' ἀναγγέλλει ὁ θιάσος «ὁ πελώριος Τσίντος θὰ ὑποκριθῇ τό πρόσωπον Μοσχονοῦς τῆς ἀτρομήτου». Ωστε νὰ ποῦ θὰ ἴδωμεν καὶ τὴν Τσίντον γυναῖκα!

ΑΙ ΣΥΜΜΟΡΙΑΙ

Χθές ἐν τῇ ὁδῷ Παρθεναγωγείου θόρυβος μέγας, στρατός, ἀστυνομικά ὄργανα, φωναί, ὡς νὰ ἐπρόκειτο μεγάλη τις κηδεία ἢ μεγάλη τις παράτα.

Τί συνέβαινε;

Συνελαμβάνετο ἐκ τῆς οἰκίας του κ. Μπούμπουλη μία δοῦλα ὡς συνένοχος τῆς κλοπῆς του κ. Δέγγλερη καὶ ὡς μέλλουσα νὰ κατασκοπεύσῃ τό ὑπὸ τὴν οἰκίαν του προπρῶην ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν ἔδαφος τῆς «Ἐταιρίας τῶν Μεταλλουργείων του Λαυρίου», ἐχούσης ὡς γνωστὸν τὰ γραφεῖα καὶ τό ταμειὸν τῆς ἐκεῖ κατ' ἀντικρῶ τῆς παρθένου πλευρᾶς του Ἀρσακείου. Ἡ δοῦλα ἦτο μία κακομούτσουνη, ἀλλὰ πολὺ καθῶς πρέπει, κατὰ τὴν φράσιν του κ. Συνοδινου, μετὰ στιβαράκια τῆς, μετὰ καπελινὸ τῆς. Κορσεδοφόρος μάλιστα καθημερινῶς ὑπὸ ἀδιακρίτων γειτόνων ἐβλέπετο ἀναίθροκαταβαίνουσα, πηγαινοερχομένη.

Όταν τὴν ἐπήγαivan, ἔλεγε:

— Τί εἶμαι ἐγὼ, στρατηγός, νὰ με πηγαίνουν ἐξήντα;

Τὰ ἀστυνομικά ὄργανα τῆς ἐπρότειναν ἄμαξαν, ἀλλ' ἐκείνη ἤρνήθη λέγουσα:

— Πεζοί, πεζοί, νὰ πάμε κ' ὀγλιγώροτερα.

Ἡ σύλληψις αὕτη τῆς ὑπηρετρίας ἐν τόσῃ εὐρύτῃτι σχεδίων τοποθετηθεῖσα ἐκεῖ διά νὰ κατασκοπεύσῃ τό Λαύριον, ὡς νὰ ἦτο κανεὶς μεγαλομεσίτης του Χρηματιστηρίου, συνδυαζομένη μετὰ τῆς κλοπῆς του Δέγγλερη, τῆς κλοπῆς του Μακκά καὶ μετὰ τῆς ὑπηρετρίας του κ. Α. Καμπᾶ κλεψῆτης 700 δραχμᾶς καὶ πληρωθείσης ἰπποτικώτατα ὑπὸ του κλαπέντου; δι' ἰσαριθμῶν **παλαμακίων**, δι' ὅ καὶ δεινὸν ἔβόα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, χύνουσι πολὺ φῶς ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως διοργανωμένης συμμορίας, ἧς ἀφοῦ ἀπεκαλύφθησαν ἀπαξ τὰ ἔγνη, θὰ ἦνε ἐσχάτη ἀστυνομικὴ ἀνικανότης καὶ ὑπερτάτη ἴσως ἀνακριτικὴ ἐθελούφλωσις διά νὰ νὰ μὴ ἀνακαλυφθῇ ὅλη καὶ ἴδωμεν τίνες οἱ ἀπαρτίζοντες καὶ ἐκ τίνος τάξεως εἶνε αὐτοὶ οἱ κύριοι οἱ ἔχοντες τὰ μέσα νὰ τοποθετῶσι ὑπηρετρίαν, νὰ μισθώσουν ὄργανα, νὰ κατασκοπεύωσι, νὰ καταστρατηγῶσι καὶ νὰ κλέπτωσι. Τὰ πράγματα μυρίζουν συμμορίαν μεγάλην, συμμορίαν εὐγενῆ, καὶ διά τοῦτο διπλάσιον καθήκον ἔχουσι τὰ τε ἀστυνομικά καὶ ἀνακριτικά ὄργανα ν' ἀνακαλύψουν ὅλας τὰς φλέβας του μεταλλείου αὐτοῦ, διότι ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ μὴ πιστεύσῃ εἰς ἀπλήν καὶ μόνην ἀνικανότητα, ἐν περιπτώσει ποῦ δὲν ἀνακαλυφθῶν καὶ οἱ ἀρχηγοὶ καὶ τὰ ὄργανα τῆς συμμορίας. Ἡ Ἀστυνομία ἔως τῶρα φέρεται πολὺ μυστικῶς ὁμιλεῖ περὶ **φιλικῶν προσώπων** ἀφίνει νὰ τῆς διαφλονεικῶσι

τὴν ἀνακάλυψιν ἰδιώται· αὐτὰ δὲ εἶνε δικαιοματά της· δικαίωμα ὅμως καὶ ἡμῶν εἶνε ἀποῦ ἀπαξ εὐρέθησαν 60,000 δραχμαί· ἀποῦ συλλαμβάνεται ὑπηρετρια ὄργανον προγε- νεστέρης καὶ μελλούσης κλοπῆς· νὰ ζητήσωμεν δραστηριό- τητα καὶ νοημοσύνην παραδειγματικὴν πρὸς ἀνακάλυψιν μιᾶς ἢ καὶ πλείονων συμμοριῶν, καὶ νὰ ζητήσωμεν ἀκόμη παρὰ τῶν εἰσαγγελικῶν καὶ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν καὶ παρ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς κυβερνήσεως ὅπως μείζων τοῦ συνήθους σημασία ἀποδοθῆ εἰς τὰ κρούσματα αὐτὰ, διότι ἡ κοινωνία εἶνε κατεσκαμμένη καὶ ὑπογειῶς ἐργάζονται ὄχι μίχ, ἀλλὰ πολλοὶ ὑπόνομοι καὶ καμόρραι.

ΠΟΥΦΦ-ΒΡΩΜΑ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεύς, 18 Αὐγούστου.

α... σκωλήκων βρώμα καὶ δυσωδία θέλουν νὰ μᾶς παραστήσουν δῆθεν οἱ παπάδες τὸ μέλλον ἀμὲν ρεπὸν μᾶς ἐνῷ δι' ἡμᾶς τοῦλάχιστον τοὺς Πειραιεῖς δὲν παρουσιάζει τι ἐκτακτὸν ἢ τοιαύτη διαβεβαίωσις, ἀποῦ δὲν μᾶς ἔμεινεν ὁδός, πάροδος, λεωφόρος, πλατεῖα ἀρράντιστος ἀπὸ ἀμμου- νοῦχα νάματα καὶ μὴ κεκοσμημένη ἀπὸ κάθε εἶδους θνη- σιμαῖον τῶν ὀπείων ἢ δυσωδία, κατὰ μυθιστορηματικὸν ὕ- φουται ὡς εὐχαριστήριον ὑμνολογικὸν θυμίαμα πρὸς τὴν ὑπερκατακλιζούσαν τὸν τόπον μᾶς θεότητα Βρῶμαν!

Ὁ δῆμαρχός μᾶς ἐτοιμάσας ὡς καλὸς πλοίαρχος ἐν τά- ξει τὰ ἡερτιά της ἀναχωρήσεώς του δὲν κατέβαλλε καὶ τό- σην φροντίδα ὅπως τὴν προσφέρῃ περισσοτέραν εὐσομον καὶ ὀλιγοτέραν σκωληκόβρωτον τὴν πόλιν εἰς τὸν μεταβλη- θέντα εἰς Σεβᾶχ-θαλασσίον ἐν Εὐρώπῃ διάδοχόν του. Ὁ ἀμλετικῆς φυσιογνωμίας ὑπαστυνόμος καρτερικώτατα ἀνα- μένει τὸ πεπρωμένον του ὅπερ δὲν τὸν διαθέτει βεβαίως τόσον θερμῶς ὑπὲρ της καθαριότητος. Τὰ ἀτυνομικὰ ὄρ- γανα, τίς οἶδε ποίος ἐκπλήξει μᾶς διοργανίζου καὶ αἱ ὀ- ποιοὶ τοὺς ἀπομακρύνουν πάσης παστρικῆς οὐσίας. Οἱ δὲ κά- τοικοι; Οἱ κάτοικοι καλὲ εὐρίσκονται εἰς τὸ στοιχειῶν τους ὅταν κυλῶνται εἰς πάντα βόρβορον. Ὡστε ἔπρεπε νὰ εὐρε- θῇ ὁ Ἡρακλῆς Κοτσονάκος πρὸς καθαρισμὸν τῆς κόπρου τοῦ Αὐγείου-Πειραιεύς.

Περιέλθετε οἰονδήποτε μέρος τῆς πόλεώς μᾶς θελήσετε καὶ ἂν ὄχι κατὰ βῆμα, ἀλλὰ κατὰ καρτουνί θὰ ἀπαντήσετε καὶ ἐν μνημείον ἀκαθαρσίας εἰς τεκμήριον τῆς βρωμοασκείας τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς χοιροφθείας τῶν κατοίκων. Ἰδοὺ καὶ τινες βρωμομολόγαι ἐκ τοῦ ἀπεράντου Πειραιικοῦ κοπρῶνος τὰς ὁποίας ἐν εἶδει ἀλεξικόλλου σημειούμεν χάριν τῶν εὐ- αισθητοτέρων ἀναγνωστῶν καὶ τοῦ κ. Λομβάρδου, εἰς ὃν κρέμονται αἱ ἐπίδες μᾶς καθὼς αἱ τῶν θαμῶνων τοῦ «Κή- που τῶν δακρύων» εἰς καμμίαν σύντομον ἀλλαγὴν. Δάκα Βάβουλα καὶ γούδα πάτης ἀκαθαρσίας. Ὁδὸς Πινδάρου καὶ γενική ἀποθήκη-νεκροταφεῖον-σαρδελλῶν ἐν καταστάσει ἀ- ποσυνθέσεως. Συνοικία Καραβῶ καὶ Κωπαίδες τελμάτων ἀνευ ἐλπίδος ἀποξηράνσεώς των. Τροῦμπα καὶ κεντρικά ἐν ὑπαίθρῳ ἀφοδευτήρια. Ὀδραϊκά καὶ βρωμοπάζαρον εἰς βαθμὸν ἀφθονίας πανηγύρεως. Οἰκόπεδα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ συν- οικίας Τσίλλερ καὶ Βελούβιος ἀναθυμιάσεων, ἔτερα ὅπισθεν τῆς ἐπὶ τῆς κεντρικωτάτης ὁδοῦ Σωτείας οἰκίας Βραχνοῦ ἱατροῦ μεταποιημένα αὐτοσχεδίως εἰς σταύλους ὄνων τῶν παρακειμένων ὀπωροπωλείων, οἵτινες ἐκτελοῦν τὰς ἀπολύ- τους ἀνάγκας τῶν σύμφωνα μὲ τὴν φυσικὴν τῶν στοικίτητα. Παραλία Ζέας λίμνης ὀπισθεν οἰκίας Λαπράνου τῆς ὀ-

ποίας ἡ αὐρα καὶ χοίρους εἶνε ἱκανὴ νὰ θανατώσῃ. Πλα- τεῖα πυροσβεστῶν ὀπισθεν στρατ. σχολῆς καὶ κατάλυσις τῆς παμμεγίστης ἐπὶ τοῦ τείχου ἐπιγραφῆς ἀπαγορεύεται κτλ. καὶ πλῆθος τέλος ἄλλων, ἥμισυτα ἱαματικῶν, πηγῶν οὖρων αἵτινες ἀπαντῶνται ἐν ἀφθονία καὶ ἐκ τοῦ συστάδην εἰς τὴν πόλιν μᾶς.

Χάρης ὅμως εἰς τὴν παλάμην καὶ καλὴν θέλησιν τοῦ κ. Κοτσονάκου ὁ Πειραιεύς ἀπὸ προχθῆς ἤλλαξε κομμάτι ὀ- ψιν. Κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἀνὰ πᾶσαν προίαν ὁ κ. Διευθυντῆς περιέρχεται τὴν πόλιν μὲ συνοδείαν ὑπαστυνόμου μᾶς, κλητῆρων καὶ μεθ' ἰσχυρᾶς ὀ- πισθοφυλακῆς ἐκ τοῦ φιλοθεάματος κοινῷ ὅπερ χειροκροτεῖ ἐνθουσιωδέστατα εἰς πάντα πλαταγισμὸν σφαιράρας καὶ βαρυγδούπου τρίονφου ἐπὶ τῶν μοίτρων τῶν ἀσυνειδήτων δηλητηριαστῶν μᾶς ὀψωπωλῶν καὶ ὀπωροπωλῶν. Ὁ δὲ ὑ- παστυνός μᾶς κ. Σωτήρης συνοφροῦται, ὡς ἂν ἔπνε ζῦδι, εἰς πᾶσαν ἀναλαμπὴν χαστουκίας τῆς ὁποίας ἔντα- νάκλασις ἀντενακλᾶτο βέβαια εἰς αὐτόν καὶ τὸν... ἐλυ- πήθημεν! Αἱ ὀπῶραι ἀπὸ προχθῆς ἀναπαύονται ὄχι πλεὶν εἰς τὴν γνωστὴν κόπρον τῶν ξηρῶν τῶν σεσηπότων φύλλων, ἀλλ' εἰς ὠραίους πρασίνους μουσαμάδες. Ἡ ἐπιδεικτικὴ ἐκ- θεσις καθ' ὄλην τὴν παραλίαν τῶν σαρδελλῶν, τουλουμοτυ- ρίων, βακαλάων, ταραμάδων κλπ. ἡλαττώθη ἂν καὶ τὸ μόνον σωτήριο μέτρον θὰ ἦτο, χάριν τῆς ὑγείας τῶν πολ- ιτῶν καὶ τῆς εὐπροσπείας τῆς πόλεως, ἐὰν ὄλο αὐτὸ τὸ ξάπλωμα τῆς μπακαλικοεκθέσεως περιοριζέτο ἐντὸς τῶν ὀ- ρίων τοῦ καταστήματος ἐκάστου ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὐδεὶς θὰ ἐζημιούτο καθὸ γενικοῦ ὑποτιθεμένου τοῦ μέτρον, θὰ ἐξέ- λιπε δὲ τοιοῦτοτρόπως αὐτὸ τὸ ἀηδέστατον καὶ μέχρις ἀναγούλας ἐμετικὸν τῆς θέας καὶ δυσωδίας τῶν μπακαλι- κων μὲ ὄλας τὰς μηκυθμιστικὰς νότας τῶν βρυχωμένων μπακαλοπαίδων «σάρδα σάρδα μυρουδάτη κι' ὁ κολιός τῆς κάνει μμάτι» καὶ τὰ παρόμοια ἀπὸ σαρδελλοβαρελίου δι- στιχα.

Ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ λείψῃ καὶ τὸ εἰς τὴν ξηρὰν ὑ- περπήδημα τῶν πλοίων μὲ τὰ ὀπωρικά καὶ τὸ πάσα ἀπὸ χέρι εἰς χέρι τῶν πεπονίων, δι' οὗ οὐκ ὀλίγοι ἀμέριμοι διαβάται ἐπὶ τῶν παραλίων πεζοδρομίων εἶδον τὸν οὐρα- νόν... καρπούζι! καὶ ἄλλοι ἐμέτρῃσαν καθ' ὄλον τὸ μῆ- κος καὶ πλάτος τοῦ σώματος των τὸ πεζοδρόμιον ἔνεκα τῶν φλιών. Ἐπὶ δὲ τοῦ ζητήματος τῶν μαγκούφῃδων λω- ποδυτῶν, ἄλλου εἶδους λέρας τούτου πάλιν, βλέπομεν ἀπέ- χοντας τῶν καθηκόντων των τοὺς ἐπιτετραμένους κλητῆ- ρας κατὰ τὴν θέσιν «Τζελέπη» εἰς βαθμὸν... συνεταιρι- σμοῦ.

Τορὸς

ΑΙ ΦΕΛΛΑΧΙΔΕΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γάντα, 14 Αὐγούστου

Ἐν τῇ περί Φελλάχων σκιαγραφίᾳ σχεδὸν ὑπεσχεθῆν ὅτι ἐμελλον ἐν τῇ φορᾷ τοῦ λόγου, νὰ μὴ ἀφήσω ἀτελεῖς τὸ σκια- γράφημα, ἀλλὰ νὰ σκιαγραφήσω, ὅση μοι δύναμις, καὶ τὰς Φελλάχιδας· ἀλλὰ νῦν βλέπω ὅτι τὸ εὐκολὸν διὰ τοὺς αὐθυμ- ροὺς Φελλάχους, εἶνε δύσκολον διὰ τὰς Καρυάτιδας ταύτας.

Τὸ γνωρίζω ὅτι αἱ ὠραιότεραι τοῦ κόσμου εἶνε αἱ ἐλληνί- δες, ὠραιόταται δὲ αἱ ἀναγνώστριαί τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» αἱ μὴ ὀφείλουσαι τὴν συνδρομὴν· ἀλλ' εἶτε διότι ὁ ἀνταποκρι- τῆς τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἐξεφελλαχίσθη, εἶτε καὶ διὰ τὴν ἀ-

λήθειαν τὴν ἀληθινὴν, τολμᾷ νὰ ρίψῃ ἀνὰ τὴν χώραν, ἣτις ἐ- λάτρευσε τὸ Κάλλας, ὅτι ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἐκτὸς τῆς Ἑλ- λάδος, εἶνε καὶ ἄλλος κόσμος, ὅστις σᾶς ὁμοιάζει πρὸς τὴν πλαστικώτητα τὴν καλλιτεχνικὴν.

Διότι ἡ Ἑλένη ἔμεινεν ἐνταῦθα, ὅτε ὁ ἀτυχῆς Μενέλαος ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν τὴν ἐξῆτει! Διότι ἐδῶ ἐβασίλευσεν ἡ ὤ- ραια Σαμίαι, ἣς τὸ ὑπόδημα μόνον εἶδε καὶ ἐλωλάθη ὁ τότε Φαραῶν, πυραμίδα προσεγεγῶν αὐτῇ, τιμῶν τὸ γύναιον, ὀ- πως νῦν προσφέρουσιν ἀνοδοδέσμων! Ὁ γενναῖος Σμέρδης ὁ τοῦ Καμβύσου ἀδελφός ἐνταῦθα εἶδε καὶ ἐνυμφεῖθη, ἀθῆλον ἂν πρὶν ἐλωλάθη, τὴν ὠραιάν ἀνεψιάν τῆς Σαπφούς, περιβόητον ἐπὶ καλλονῇ καὶ εὐφυίᾳ. Ναί! θὰ μοὶ εἰπῆτε, ἀλλ' αἱ ὠραιαὶ αὐταὶ δὲν ἦσαν Φελλαχίδες· αὐτὸ θέλω καὶ ἐγὼ νὰ εἶπω· ἦσαν ἐλληνίδες γενησίου ἐλληνικοῦ αἵματος, pur sang διὰ νὰ μνηθῶ τοὺς αὐτοὶ, ὥστε ἂν σχεδὸν ἅπασαι αἱ Φελλαχίδες εἶνε εὐθυτενεῖς cum gzavitata, ζωραὶ καὶ ἄλλοι· ἂν ἔχωσι προσκλητικὸν τὸ βᾶδισμα καὶ ἀπωθητικὸν τὸ βλέμμα, ἂν ἐν ὄσῳ ἦνε ἄγαμοι, ἐλευθεριάζουσιν ὑπὲρ τὸ δέον περὶ τὴν σαγήνευσιν τῶν γαμβρῶν, ἐπὶ τὸ ἀγγλοσαζονικώτερον, ἂν καὶ ὑπανδρευθεῖσαι καὶ σοφώτεραι γενόμεναι διατηρῶσιν ἀρχαίας τινὰς σπαρτιατικὰς ἐξεις, διὰ τὴν τῶν προγόνων ἐπιμιξίαν, καὶ ἐὰν ἔχωσιν ἕνα σωρόν, καὶ ἂν ἐπὶ τέλος, ἵνα ἐκστρημῶ τὸ φθοερόν ἂν, ἀπὸ τῆς κνήμης καὶ ὑπερθεν, οὗ γὰρ εἶσιν κενύνηδες, ἀλλὰ τὰ μάλα ἀνημίμυδες, ἐὰν λέγω ἔχωσι τὸ πλαστικώτερον ἀνάστημα, τὸν καλλιτεχνικώτερον θώρακα, τὸν αὐχένα καὶ τὴν κεφαλὴν κλασικώτατα, τὰ ὀφείλουσιν εἰς τὰς προμήτορας· ἐγὼ ἂν καὶ εἶμαι ἀρσενικός, καὶ κολακεύω- μαι ἀκούων, μὴ μόνον ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους ρήτορας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς εὐεργετηθέντας Εὐρωπαίους, ὅτι οἱ ἡμέτεροι προπάτορες ἐξεπολιτίσαν τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ ἐν τούτοις δὲν εἶμαι καὶ τόσον ὑπερφιλαυτος νὰ μὴ ὁμολογήσω ὅτι αἱ Φελ- λαχίδες ἐτορευθῆσαν ἀπὸ τὰς ἡμετέρας προμήτορας, τὴν Ἑλένην, καὶ τὴν Σαμίαν ἐκείνην, ἣς ἐλησημόνησα μὲν ἐγὼ τὸ ὄνομα, ἀλλὰ πάντως ἐνθυμεῖται ὁ χαριτολόγος Δ. Παν- ταζῆς καὶ κρούσετε αὐτῷ καὶ μαθήσεσθε! καὶ τὴν ἄλλην τὴν Κ. Ἀχαμανίδου.

Καλὰ τί διαβόλον, τρεῖς παληρανατολιταὶ ἤνοιζαν τὰ μάτια τῶν ἡμετέρων προγόνων, ἐπὶ τοσοῦτον μάλιστα, ὥστε ἐκατομμύρια πάλιν τούτων ἐχρησιάζθησαν διὰ νὰ κλεισθῶσι τὰ ἰδικὰ μᾶς, καὶ τρεῖς Ἑλλανίδες, καὶ τί Ἑλληνίδες, δὲν ἠδύ- νατο νὰ τορνέυσωσιν ἔστω καὶ Φελλαχίδας, ἔστω καὶ τέρα- τα! Ἐπειτα δὰ entre nous (ἀπὸ τοῦδε θὰ μεταχειρίζωμαι καὶ γαλλικὰ τινὰ pour me donner de l'importance), μόναι τάχα αἱ τρεῖς αὐταὶ εἶνε αἱ τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα ἀναλαβούσαι, πόσοι καὶ πόσαι!

Ὁ Ζωγλὸς βέβαια καὶ ἅπαντες οἱ τῶν ἡμετέρων δαρβινί- ζοντες καὶ ὁ Αἰσώπιος ὁ Βίρηναιός με τὸ ἡμερολόγιόν τους, διαφορετικὰ θὰ ἐξηγήσωσι τὸ πράγμα· θὰ εἰπωσιν, ἀλλὰ τίς πιστεύει, ὅτι ἐπειδὴ ἡ Αἴγυπτος εἶνε χώρα ὀμαλὴ καὶ ἐπί- πεδος, αἱ Φελλαχίδες δὲν εἶνε εὐκνήμηδες Ἀχαιίδες, ἀλλ' εἶνε ἀφ' ἑτέρου ἴσαι ὡς κυπαρίσια καὶ εὐσταλεῖς ὡς Καρυά- τιδες, ἔχουσι δὲ θώρακα πλαστικώτατον, ἐπειδὴ καὶ φυσί- κως καὶ ἀθανασίως ἀναπτύσσεται, καὶ ἐπ' αὐτοῦ προ- βάλλουσι προμαχῶνες δύο, θαύμα ἰδέσθαι! οὐ γὰρ σιδηρο- φόρους, οὐδὲ στενεύονται, οὐδὲ κορσικῶς τορνέουονται· ἀλλὰ τοὺς πολλοὺς τούτους τοὺς δαρβινίζοντας μὴ ἀκούητε, ἀλλ' ἐξακολουθεῖτε σιδηρόφρακτοι, καὶ μάλιστα νῦν ὅτε πολλὴ μυ- ρίλα ἐπλάκωσε. Τὸ πολὺ πολὺ ὅπερ δύναται νὰ προσέλθῃ εἶνε καχεκτικὴ τις κατάστασις καὶ μετ' αὐτὴν μαρσαμός καὶ μετ' αὐτὸν φθίσις, ἀλλ' ὄχι δὰ καὶ πάντοτε καὶ ἀνεξαιρέτως· ἐγὼ γνωρίζω πολλὰς σιδηροφράκτους, καὶ

ἐν τούτοις γεγηρακυίας, ὥστε ἐξακολουθεῖτε. Ἀλλ' ἄς ἐ- πανέλθωμεν πρὸς τὰς Φελλαχίδας· ὅταν λοιπὸν αὐταὶ ἐπὶ κεφαλῆς φέρουσαι τὰ κνήστρα, ἐφ' ὧν εἶνε τὰ ἐμπορεύσιμά των, σαλατικά, ἡ αὐγά ἡ γάλα, ἡ βούτυρον, ἡ κύμαχοι, ἡ ἀ- ραβόσαιοι, ἐξαγγέλλουσαι ἐπιχαρίτως ταῦτα, διὰ βλέμματος καὶ λαλιᾶς προκαλοῦσαι τοὺς ἀγοραστὰς, ἢ ὅταν τὴν στά- μνον ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσαι περιπατοῦσι καμαρωτὰ καμαρωτὰ, ἢ κἀθῆνται ὡς σφιγγες περὶ τὰ καταστήματά των, νυμίζεις ὅτι βλέπεις τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων λαῶν ἐξεγερθὲν καὶ θαυμάσεις τόσων αἰῶνων διασημότητα! ἂν ἡγείροτο νῦν ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ὁ τὸν Κεδίβην τῆς ἐποχῆς του ἀνα- στηλώσας, τὸν δὲ τότε Ἀραβῆ κατατροπώσας, ὃ γὰρ καὶ πρόδοος, τὰς Φελλαχίδας βλέπων θὰ ἀνεγνώριζεν, ἀλλὰ τὰς συμπόλιτιδας πάντως οὐ! διότι αἱ παλαιαὶ φαινομηρίδες περιετυλίχθησαν εἰς διπλὰς καὶ τριπλὰς περιβολὰς, αἱ εὐθυ- τενεῖς Σπαρτιάτιδες ἔγειναν κεκυρτωμένα διὰ τὸ σιδηροφο- ρεῖν, αἱ ζωραὶ, σεμνοῦφοι. Ἀλλ' ἀγάλου ὃ βασιλεὺ τῆς Σπάρτης, ἠκολούθησαν τὸν σωρόν, οὕτω γίνεται καὶ εἰς Πα- ρισίους· καὶ ὁ σκαῖος βασιλεὺς ἐξεφώνησε «διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ αἱ Φελλαχίδες ἔχουσι καλλιτεχνικώτερον ἀνάστημα καὶ εὐσταλέστερον». Ὑπὲρ δ' Ἑλλανδίων ἀναξ Γεώργιος μαχόμε- νος ἀντίον ἠῦδα: «Ἀλλὰ νῆ τὸν Τρικούπην ρυπαρὰ μάλα καὶ πελματοβάμονες, ὡς ἐπιμαρτυρεῖ Χασάν ὁ πρίγκιψ. Τὸν δ' ἡμῖθετο «καὶ φθειρῶσαι» πῶδα προβάλλων καὶ φθειρα διχάζων Ἀγησίλαος ὁ Μέγας.

Ἐνῷ ἐγὼ ἠτοιμαζόμην μὲ ἦθος ἐμπρόπων πρὸς εὐπειθῆ ὑπίκοον, καὶ μάλιστα ὅταν πρὸς δύο Α.Α.Μ.Μ. ὀμιλῶ, νὰ καθυ- ποβάλλω εὐσεβάτως παρατηρήσεις τινὰς καὶ νὰ εἶπω ὅτι «ὃ βασιλεὺ Ἀγησίλαος, ἂν τοῦ καιροῦ σου αἱ Ἑλληνίδες ἦσαν φαινομηρίδες, αἱ τοῦ Γεώργου εἶνε μεσοραιοκορμιδες καὶ μά- λιστα ἐν ὄρα ψύχους, ὥστε μὴ κατ' αὐτῶν ὀργίζεσαι, καὶ ὑ- γεινὸν γὰρ καὶ ἀνδρικὸν τοῦτο· ἂν αἱ Φελλαχίδες εἶνε κατὰ- στικτοὶ ὡς ναῦται ἢ φυλακισμένοι τοῦ Μενδρεσέ, αἱ Ἑλληνί- δες εἶνε ἐπίπαστοι καὶ κατάπαστοι, ὅπερ ἀντιμισματικόν» ἐνῷ δὲ λέγω μὲ τοιοῦτους γλυκεῖς καὶ φιλελληνικοὺς λόγους προσεπάθων νὰ μαλακώσω τὸν σκαῖον Ἀγησίλαον καὶ ἐπὶ τέλος εἰς τὸ στόμα μου μοὶ ἤρχετο νὰ τῷ εἶπω, ὅτι αἱ Φελ- λαχίδες, εἶνε μὲν ἀληθῆς ὅτι ἀπὸ τοῦ 10—25 δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς δείγματα καλλιτεχνικὰ, ἀλλ' ἀπὸ κνήμης ἕως αὐχένος μόνον, καὶ ὅτι παρελθούσης τῆς νεανικῆς ἐπο- χῆς ἢ γίνονται ὡς ἕλλανδικαὶ διὰ τὴν παχυσαρκίαν, ἢ αἶγες Μελιταῖαι διὰ τὴν ἰσχυρότητα, ἐνῷ λέγω τοιαῦτα διελογίζό- μην, ἂνῆρ μετὰ πολλῆς ἀσεβείας ἐξηπλωμένος ἐκεῖ που, ὡς θὰ ἐκαμνε νεώτερός τις δημοκρατικὸς ἀπόντος τοῦ Μεγαλειο- τάτου, ἀνακαγγάσας μᾶς λέγει «δὲν εἶνε διόλου παράξενον ὁ Γεώργος σας νὰ γνωρίζῃ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἄλλος, ἐπιδεικνύων τὸν ἄνδρα, ὁ Ἀγησίλαος εἶνε μισογύντης.

Οἱα ἀμάθεια, οἱα ἀχαριστία, τὸν Ἀγησίλαον λοιπὸν ἀ- γνωεῖτε σεις οἱ νέοι Ἕλληνες; ἀλλ' ἀπ' αὐτὸν ἅπαντες οἱ μεγάλοι σας ἐπήραν ἀπὸ τοσούτακι ὅτι, καλὸν εἶχον, ὁ Φαλὲξ τὸ ἀνάστημα, ὁ πάππος του τὰς εὐστόχους ἀπαντή- σεις, ὁ Κωλέτης τὴν ἀλβανικὴν του πολιτικὴν καὶ ὁ και- μένος ὁ Κουμουνοδούρος ατὰ ἄλλα ἀκρῆθς καὶ νόμιμος ὢν, ἐν τοῖς φιλικῶς πράγμασιν ἐνόμιζε πρόσφαισι εἶνε τὸ λίαν δίκαιον πρὸς αὐτούς.» Ὁ Κουμουνοδούρος ἐπὶ τὴν ἐναντίαν ἰδῆν τοῦ Βούλγαρη ἤλθε πρὸς τοὺς βουλευ- τὰς καὶ τὸ πολεμεῖν καὶ τὸ προσκρούειν αὐτοῖς ἐάσας, ἐθε- ράπευσεν ἐκάστῳ ρουσφέτιον δίδων καὶ ἀριστεῖον· ἐκ δὲ τούτων τιμᾶν δοκῶν καὶ μεγαλύνων τὸ ἀξίωμα τῆς ἐκείνων ἀρχῆς ἐλάνθανεν αὐξων τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, τῇ πρᾶθυπουρ-

για μέγεθος προστιθέμενος εκ τής προς αυτόν ευνοίας συγχωρούμενον.

Τοιαύτα και άλλα μάς ελεγεν εκείνος, εγώ δε ερωτήσας αυτόν τίς και πόθεν; Είμαι, ειπεν, 'Αθηναίος: είμαι ο Χαβρίας, ο Σέυμουρ τής εποχής εκείνης, δε μετά του 'Αγησίλαου, υπέρ τά ογδοήκοντα τότε έτη γεγονότος (δηλαδή είχε, διανοήθην εγώ τότε, ο 'Αγησίλαος τήν ηλικίαν ην έχει νυν ο αυτοκράτωρ τής Γερμανίας) εξεκινήσαμεν υπέρ τής ανθρωπότητος και των ευρωπαϊκών συμφερόντων προαμυνόμενοι, και τά διωρθώσαμεν, διότι οί 'Αγγλοι (παίνεται θά ήθελε να είπη οί Λακεδαιμόνιοι), ειπε μειδιών ο δημοκρατικός 'Αθηναίος: ατήν πρώτην του καλού μερίδα τῶ τής πατρίδος συμφέροντι δίδοντες, ούτε μανθάνουσιν, ούτε επίστανται δίκαιον άλλο, πλην ο τήν 'Αγγλίαν αυξειν νομίζουσιν» άλλ' άλλα λόγια.

Μισογύνης ο 'Αγησίλαος και πόθεν που, ειπον κατ' έμαυτόν, άλλ' ίνα μη φανώ άμαθής, έκαμα οτι ήξευρα και σās συμβουλεύω να κάμετε το ίδιον, φίλοι αναγνώστρια, διότι είναι ο ασφαλέστερος τρόπος: να μη ήνε τίς άξεγνοιαστος: τί δε άλλο μάθησις, αν μη μπελαλιδικη άξεγνοιασιά.

Και εν τούτοις ο 'Αγησίλαος υπερβαλόντως και ιδιαιζόντως και ευγνωμόνως έπρεπε να ήνε φιλογύνης: διά γάρ τήν θείαν αυτού Τιμαίαν, ο χωλός, ο σπιθκιαίος, η παλχόκαπα έγινε βασιλεύς, διότι και πολύς και μέγας, η άλληθια εινε, έγινε με τον κόπον του. 'Εκείνη η καυμένη, η θεία του η Τιμαία, υπακούουσα προς τους νόμους τής Σπάρτης και την πατρίδα θέλουσα να ώφελήση, χρησιμοποιούσα την εν αυτῇ διαμονήν του 'Αλκιβιάδου, την έπαθε: διότι από του Πελοποννησιακού πολέμου ήρξατο εν Σπάρτη το πονηρόν κόμμα να επικρατή και η άνομία να βασιλεύη. 'Αντι λοιπόν να βασιλεύση ο Λεωτυχίδης ο Ζευξίδης και 'Αλκιβιάδου, υπερ δίκαιον, διότι κρείττονες οί δύο υπέρ τον ένα, εβασίλευσεν ο 'Αγησίλαος ο Ζευξιδάμου.

'Αλλ' ίσως τις των αναγνωστών αυστηρότερον κρίνων και απαιτητικώτερον, ήξει άτελή περιγραφήν των Αίγυπτίων, διότι πολλά εκλείπουσι. Διότι δεν άνεφερα π. χ., οτι προς άνδρα 'Ελληνα και μάλιστα Πausανίαν θεσιθήραν, άμα πατήση την χώραν των Φελλάγων, θά νομίση οτι άπασα η χώρα είναι γῆ βουλευτική, άπαντες γάρ ομοῦ όμιλοῦσιν, έννοῶ τον πολὺν λαόν, και εξάπτονται και ύβρίζονται και χειρονομουσιν ως βουλευται η 'Εβραίοι, άλλ' επειδή οὔτε Δημητράκαροι, οὔτε Μάνδαλοι παρ' αυτοίς ύπάρχουσιν, οὔ ξυλιζόνται. Τώρα θά σκοτωθουν λέγεις: και εν τούτοις οὔτε καν εδάρησαν, άργά και κάπου γυνή τις να δώση, καλή ώρα τον κύρ διευθυντήν τής αστυνομίας, κανένα φούσκο στον άνδρα τις, αλλά και εκείνο σπάνιον.

Φόνοι δε και δολοφονίαι και έμπρησμοι και πληγαί και μαχαίρια και χωροφυλάκων κακώσεις και στρατιωτών επιθέσεις είναι άγνωστα εν τῇ χωρῃ ταύτη των βαρβάρων: εί δε που γίνεται, τουτο όφείλεται εις την πολυχρόνιον μετά Ευρωπαίων δλίταν, ως εν 'Αλεξανδρείῃ και όπου άλλου.

Πέρυσι λοιπόν, πῶς επί 'Αραβῆ, πῶς οὔτω ήγρίευσαν και Ευρωπαίους εφόρευσαν και πόλεις ενέπρησαν και οικίας ελεηλάτησαν και χριστιανούς βία περιέταμον, δηλ. εβάπτισαν, και τοιαυτά τινα έκαμαν προσιδιάζοντα πεπολιτισμένους λαούς; Πάντες οί φονείς και έμπρησταί ήσαν Φελλάγοι ευρωπαϊζόντες, αν δε μη εφοβούμην δεινόν τι, θά έγγραφον, οτι άπορώ πῶς μόνον τόσα μικρά έπραξαν, άνθ' ὧν μεγίστην έπαθον. 'Αλλά θαύ κύριε πέδην περί την γραφίδα μου, επίτρεψον δε ταύτη να γράψῃ μόνον τουτο, οτι δηλ.

και ο εσχατος αντιπρόσωπος εν χωρίῳ φελλαγικῷ ήτο πραιτωρ και άνθύπατος και αρχιεπίσκοπος τής εποχής του παού του, φίλε αναγνώστα, προσθηθούσης τής κυβερνήσεως.

'Αλλο ένα και σώνει πλέον. 'Από Παρισίους δε πολλοί ήλθαν φορτωμένοι γράμματα: αδύνατον λοιπόν να μη εγνωρίσαν τοίς φίλοις και ευμοιρήσασι του εις Παρισίους ταξειδίου, τίς εστιν ο κανκάν και πόθεν: ὡςτε άπαντες γνωρίζετε νυν, οτι χορός εστι φελλαγικός, διά των γαλλικών στρατευμάτων, ως λέγεται, εισαχθείς εις Γαλλίαν. Να ήθελεν ο πρίγκηψ Χασάν, το μισαφιρλίκι ανταποδίδων, να επέτρεπε χορευτρία τινι του χαρεμίου του, να τον έχόρευεν.

'Ω άνδρες 'Αθηναίοι οία γαρ, αί 'Αθηναί θά επάθαιναν ο,τι τά 'Αθήνα οτε μετέβη εκεί ο Ευρυπίδης, ο ψεύτικος όμως, η ο Ξέρξης, οτε έ Θεμιστοκλής ο αληθινός. 'Αλλ' έλπίζωμεν οτι εν χώρα εν η άδουσιν 'Αρμένιοι θά χορευώσασι Φελλάγοι. 'Ελπίζωμεν επί το μέλλον.

I. Καμπάνης.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΥ ΧΑΡΑ

'Αφιερῶται τῷ εν 'Ελευθερία και Μούσαις 'Αδελφῷ μου

Βλασίῳ Γαβριελίδῃ

['Αδελφῷ μου

Κατέπεσα πλέον και είνε ζήτημα αν θ' άνεγερῶ ποτε, ίνα ψάλλω τον έρωτα και την έλευθερίαν. Και ήτο δυνατόν ν' άνθίξω επί πλέον; Πολύ έζησα εις το ταπεινάγγον τής διαφθορας και του κακοήθους ύλισμοῦ. Σήμερον έχω Ιατρικόν συμβούλιον και τουτο διότι έχω εξ τέκνα των αισθημάτων μου, άλλως... τί φραιότερον του θανάτου δια τον μη άνεχόμενον τον παρεξηγηθέντα σκοπόν τής ζωής; 'Η τελευταία μου χαρά, ην προς δημοσίευσιν σοί πέμπω, δεν είνε άρα γε το τελευταίον μου άσμα; — "Α! πόσα έχει η καρδιά μου! άλλ' απέκαμα... Σε φιλω, ο αγαπῶν Σε πολύ πολύ,

II. Σ. Συνοδινός

Το βλέπω έζησα πολύ... βαστάζω εις αιῶνας 'Οκτώ και τεσσαράκοντα στήν ράχην μου χειμῶνας. "Αχ! είν' η ηλικία μου νεότης των Βανδάλων και γῆρας εις τον ζήσαντα εκ των παθῶν τον σάλον. Οί χρόνοι δεν δεικνύουσι πάντα τās ηλικίας, 'Αλλά του στήθους οί παλμοί, οί πόθοι τής καρδίας. Κατέστη τής καρδίας μου ο πόθος δημίος μου, Διότ' εις δούλου: σάλπισμα υπῆρξ' ο γογγυσμός μου. Συντετριμμένον έσυρα το σώμα μου πρό χρόνιον και ήμην πάντοτ' εύζωνος έννεργερτον άγῶνον. 'Αλλ' έζη η καρδιά μου και όταν ζῆ η καρδιά είν' η ζωή μας άνοιξις και ήθη αιῶνια. — 'Αντίχ' εις τής ασπίδος μου τον ήχον η φωνή μου Κ' εις τās έγέρσεις του λαου άνείξη η ψυχή μου. 'Εφῶναι ατῶν η επί τῶν! η θούρός μου Μούσα και θάνατον των καρδιῶν ποτέ δεν έννοουσα. Τίποτε δεν μ' εκούραζε... κ' εις πάτης άγῶνας Φῶς εκ του σκότους φλογερόν,ως φονίξ άνεπιήδων, Νέους άγῶνας σκαπανεύς εζήτουν νεανίας Κι' ο ούρανός μου εγ' άστρον εν το άστρον των ελπίδων, Χθές ετι δεν επάταξα την εθνοκαπηλίαν, 'Ητις μάς εδωκε γυμνήν δαυρών την Θεσσαλίαν. Και εις τῃ 'Ιωάννινα, και εις την 'Ελασσῶνα και εις του 'Αλεξάνδρου μας την δούλην 'Αμαζόνα,

'Εσάλπισα τυρταϊκά το παλαιόν μου άσμα Κι' άστρον του Δεσποτισμοῦ επέδειξα το φάσμα. Και ήγειρα ν' ακούσωσι τās δουλωμένας χώρας Τῆς κρύας κατακτήσεως τās τελευταίας ώρας. Με στίχους εξωγράφισα εις γηραιάν άσπίδα Με δόρυ δαρνοστόλιστον έρωῶσαν την Πατρίδα. — 'Εγῶ ποτέ να κουρασθῶ; ζωῆς και σθένους πλήρη: Τās σταυροφόρους ήλπισα εις Βόσπορον τριήρεις. Κι' έτοιμαζόμην Κίμωνας εκεί να τραγωδήσω, Ν' αναστηθῆ η Δόξα μας κι' εγῶ να τελευτήσω. Πλήν ρεῦ! τον εργαζόμενον σήμερον υπέρ Πατρός φρονει δαιμονιζόμενον Λαός ειδωλολάτρης. Λαός άχρείου πνεύματος, ψυχῆς απελπισμένης, Αυτός ο γελωτοποιός Λαός τής οικουμένης, 'Ο ως Πατρίδα και Θεόν λατρεύων το χρυσίον, 'Ο κύπτων εις Πρωθυπουργόν δια φρενοκομειον; 'Ημπόρουν να μη κουρασθῶ, να μην άηδιάσω; Τῆν εθνικήν μου φόρμιγγα δεν έπρεπε να σπάσω; 'Απέκαμα... είμ' άχριστος και ρεῦ! η άχρηστία είνε σταυρός ερ' οὔ οικτρῶς σπαράζει η καρδιά Χωρίς ποτέ ν' αποψυχῆ... τί ώφειλε ο γράφων; Εις το όργιστάσιον το ίνδαλμά του χάνει. — 'Η τελευταία μου χαρά άνθει εν μέσῳ τάφων. 'Εν τῇ ερήμ' οστις βοῶ όφείλει ν' αποθάνῃ. 'Ατέρμων παιζεται εδῶ άχρεία κωμῳδία... Τλήμων εγῶ αν πρό έμου εκπνεύση η καρδιά.

Μετὰ θλιμμένου γέροντος τυχαίως συνηκτήθην Κι' εις την εντάριον αυτού μορφήν συνεκινήθην. Μία άλλόκοτος μορφή... την βλέπει κι' αποθιθείσαι, 'Εν ᾧ συγχρόνως η μορφή αυτῆ ποθεί: να ήσαι. Μετέχει διαβολισμοῦ κι' άγγελισμοῦ συγχρόνως: 'Ομοῦ ζωή και θάνατος, έλπις έμου και πόνος. Είνε με νεφρ ούρανός κεκαλυμμένος ὅλος. Λειμών καίει... με την 'Εδεν ο παγωμένος Πόλος. Είνε σπασμένον τρίχορδον επάνω εις ίτέκν' Αημονημένην παριστῶ εις φάραγγα σημαίαν. Τρέμει εις μειδιάματος το δάκρυ του ακτίνας: Σοῦ φρίνεται' εσχατόγηρος και εφησος ακόμη. Με σπασμοδούντα δάκτυλον σφίγγει ζηρῆς μουρίνας: Κι' εις μέτωπον έργηγορούν πίπτ' η λευκή του κόμη: Τά κεκλεισμένα χεῖλη του «απέκαμαν!» φωνάζουν: Τά σκελετώδη στήθη του δι' άλματα σπαράζουν: Κ' εν ᾧ μυρίζει χώματα, είνε μαχῶν πυρίτις. Κ' εις τον σταυρόν του άσματα ήχου τής 'Αφροδίτης: "Υπαρξίς ακατάληπτος ο εναντί μου Γέρον, Πῦρ, πάγον, κόκκαλ' άσματα ὡς εν εικόνι φέρων. — 'Εκλαψα εις την θείαν του και κλαίοντα τον ειδόν: "Ηνοιξα τās άγκάλας μου, τās ήνοιξε κ' εκείνος. Συγχρόνως δύο ειδομεν το άστρον των ελπίδων, Κ' είμεθα εις άμφοτεροί ζηρῆς, κομμένοι κρίνος. Τους κοιμωμένους μου παλμούς ο Γέρον άφυπνίζει... 'Ορμα... ὄρμα... κατόπτρου πλάξ τους δύο μάς χωρίζει. "Αχ! είμ' εγῶ ο άτυχῆς αυτός ο εναντί μου, Κι' εις μνήμ' από το κάτοπτρον τυπουται η μορφή μου. 'Ο άλκιμος Συνοδινός ο Γέρον είν' εκείνος; "Εγιν' η δάφνη τριθάλος, άσμιμον χάρτ' ο κρῖνος;

Μία... η τελευταία μου χαρά μοι απομένει: "Οτι γοργά ο χρόνος μου ο εσχατος διαβαίνει.

'Σ τον 'Αθην είνε άσχημα... εκεί δεν αγαπῶσι, 'Αλλ' οὔτ' εις την Πατρίδα των την σάλπιγγα σκιρτώσι. Δεν ανασταίνει τους νεκρούς ο ήχος τής πεῆνος, Οὔτε προβάλλ' ήρωσ εκεί με σφαιροφόρον κράνος. 'Η άηδῶν τον έρωτα ποτέ εκεί δεν ψάλλει Και την πρωίαν ο βραγχῶς αλέκτωρ δεν άγγέλλει. Ρόδα εκεί δεν θάλλουσι και δεν ρεμβάζουν κάλλη. Σιγή και Σκότος... "Ηλιος εκεί δεν ανατέλλει: 'Αλλά καλήτερα εκεί όπου είν' ὅλα λήθη, Παρά όπου ὄχλοσοῦν άνδράποδα εύθη! Τρίβοντ' εκεί πλῆν δεν πονοῦν τῃ κόκκαλα, το σώμα: 'Ο αδελφός του αδελφοῦ θόθρον εκεί δεν σκάπτει: Τον 'Αθην δεν επρόδωσε κανείς νεκρός ακόμη: Λοιπόν η τελευταία μου χαρά εκεί άστράπτει. Χαίρων με τον Πυλαθην μου Σταυρόν μου εις τον ὄμον Περῶ τής αναπαύσεως τον προσφιλή μου ὄρμον.

II. Συνοδινός

ΧΟΛΕΡΑ ΕΝ ΜΕΣΣΗΝΗ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλάμα, 11 Αυγούστου.

'Η Μεσσήνη έρέτος κατέστη τόπος παραγωγός νοστιμοτάτων κωμικών επεισοδίων, άτινα δύνανται να κινήσουν τον γέλωτα και εις τον μάλλον μελαγχολικόν.

Μετὰ την κωμικήν νεκρανάστασιν του Γ. Πούρου, προχθές έλαβε χώραν και είερα κωμικωτάτη παράστασις επί του θανάτου του γραμματοκομιστοῦ 'Ιωάννου Ζάρκου. Ουτος προσεβλήθει ταυτόχρονως υπό υπεραιτίας τής καρδίας και δυσεντερικού κατάρρου, απέβισε μετά τετράρων άγωνίαν, εν μέσῳ σφοδρατάτων κοψιμάτων, έμετου και ευκοιλότητος. Τινες άπαισιόδοξοι ρίπτουσιν εις τον λαόν την λέξιν Χολέρα ο λαός—άλλως και ὡς εκ του ειδους του θανάτου—έντρομος ζητει την εξακρίβωσιν τής ασθενείας. 'Ο αστυνόμος ὡς εδει παραγγέλλει προς τουτο ένα των εκεί Ιατρῶν, οστις ενεργήσας επιπόλαιον αυτοψίαν, αποφαίνεται μετά πεποιθήσεως, οτι ο νεκρός απέβισε εν άσιατικῇ χολέρας!!! Πῶς αυτη ήλθεν εις Μεσσήνην, ενώ ουδεις άρίχθη εις Αίγυπτον; 'Ισως ελεγον τινες και ο Ιατρός, άρίχθη ταχυδρομικῶς, και ὡς γραμματοκομιστής οὔτος, πρώτος την παρελάθει εκ του ταχυδρομείου. Τότε άρχαι και λαός παντός φύλου και πάσης τάξεως και ηλικίας εύρίσκονται εις αναστάτῶσιν, με τās λέξεις εις τῃ χεῖλη, «Χολέρα, απελπισία, αναχωρήσωμεν» και εκαστος έσκέπτετο περι τής σωτηρίας του. 'Ο αστυνόμος ζητει την απομάκρυνσιν πάντων εκ του πτώματος, τον ένταφιασμόν αυτού κατά τῃ κεκαλονισμένα και την απομόνωσιν τής χολεριασμένης οικίας. Οί συγγενείς του νεκρού και ίδίως αί γυναίκες άνθίστανται. 'Ο Δήμαρχος οστις ὡς Ιατρός: έπεσκεπέτετο τον άσθενῆ, διαψεύδει τον συνάδελφόν του και προσπαθει να πείση τον λαόν περι του έναντίου: άλλῃ ποίος πείθεται άφου ο ανταγωνιστής του εκραζεν «είνε χολέρα και λάβετε τῃ μέτρα σας;» "Ηδη εγείρεται υπό του εν τῇ πλατείῃ συσσωρευθέντος πλήθους θορυβώδης συζήτησις και προκαλοῦνται πάντες οί Ιατροί να ενεργήσασιν νεκροψίαν. 'Ο άπαξ αποφανθείς Ιατρός, άρνείται, επιβεβαιών την γνώμην του και δι' επιχειρημάτων. Τότε ακουόνται ψιθυρισμοί και ὕβρεις μεταξύ του πλήθους, «είνε μεθυσμένος» «όχι δεν είνε μεθυσμένος: αυτός άλλῃ σεις» «όχι πάντες μετά του Ιατροῦ είμεθα με-

θυσμένοι άλλοι από φόβον και άλλοι από . . . και ούτω έ-
τάφη ο νεκρός ως χολεριασμένος εν μέσω μεγάλου πατά-
γου, αλλά τὰ καρδιοκτυπήματα και ο θόρυβος μείναντα ά-
ταφα ηύξανον. Η κωμωδία αυτή δεν περιωρίσθη μόνον εν
Μεσσήνη, αλλά και μία πράξις αυτής παρεστάθη επιτυχώς
και ένταυθα υπό άλλων προσώπων.

Έν τῷ μεταξύ του εκεί θορύβου, αί άρχαί Μεσσήνης, πε-
φοβισμένοι σπύσασαι εν σώματι επί του τηλεγραφείου ά-
νήγγειλον την εκεί εμφάνισιν της χολέρας. Ο κ. Νομάρχης
όστις πρώτος ειδοποιηθείς, πελιδνός τρέχει ανά τὰς όδούς
και φαρμακεία, διά να εύρη και αποστείλῃ εις Μεσσήνην
ιατρούς μη μεθυσμένους, οὐς εύρων αποστέλλει κατεσκευ-
σμένως, ίνα ενεργήσωσι τὰ δέοντα πρὸς διάγνωσιν της ά-
σθενείας κλπ.

Πρὶν όμως οὔτοι φθάσωσιν εκεί, η άπαισία αυτή ειδησι-
ώς δι' ηλεκτρικοῦ ρεύματος διαδοθεῖσα εις άπασαν την πό-
λιν μας, κατετρόμαξε και εσήκωσεν εις τὸ ποδάρι άπνκτας
μικρούς τε και μεγάλους, πλειότερον από τούς Μεσσηνίους.
Πολλοί δὲ μάλιστα εκ του φόβου των έραντάστησαν ότι αι-
σθάνονται και συμπτώματα χολέρας και έτρεχαν οί μὲν εις
τοῦ Σταματελάκη οί δὲ εις τοῦ Κολοκούνη διά να ροφίσω-
σιν άγγλικόν ρώμι η μαστίχα, ίνα δι' αὐτῶν εξασφαλισθῶ-
σιν μέχρι της διαγνώσεως της άσθενείας υπό τῶν ιατρῶν
και διά τοῦτο τὸ έσπέρας ειδὸν τινας εξ αὐτῶν προσβεβλη-
μένους, όχι εξ άσιατικῆς χολέρας, άλλ' άλλους εξ άγγλι-
κῆς, άλλους εξ έγγωρίου και άλλους εκ χιωτικῆς χολέρας...
Δὲν γνωρίζω αν κανεῖς εξ αὐτῶν κατά την διάρκειαν της
προσβολῆς συνέταξε και την διαθήκην του.

Ὡς ήτον έπόμενον, οί ιατροί κ. κ. Χρυσοσπάθης, Κουτζο-
μητόπουλος και Άλθανίκης, άφιχθέντες εις Μεσσήνην και
ένεργήσαντες μετά τῶν εκεί ιατρῶν πραγματικὴν έπιστη-
μονικὴν νεκροψίαν, καθισούχασαν τούς θορυβηθέντας Μεσ-
σηνίους και Καλαμίους· και οὔτω έτελείωσε και η κωμω-
δία αὕτη διά τοῦ διαμελισμοῦ τοῦ νεκροῦ τοῦ άτυχοῦς
Ζάρκου.

Εἶνε μά την άλήθειαν φίλτατον «Μη Χάνεσαι», λυπηρόν,
ιατροί έπιστήμονες και καυχώμενοι ως ο άνωτέρω επί ίκα-
νότητι, να υποπίπτουν εις τοιαῦτα φοβερά λάθη, έσπειρόν-
τες τὸν πανικὸν εις όλόκληρον λαὸν και θέτοντες αὐτὸν
εις αναστάτωσησιν, και ενῶ μάλιστα προσκαλοῦνται να συμ-
πράξωσι μετά τῶν συναδέλφων των ν' άρνώνται, επιμέ-
νοντες εις την πεπλανημένην ιδέαν των χάριν μικροφιλοτι-
μίας, η ιδιοτροπίας, χωρὶς να λαμβάνωσιν υπ' όψιν των και
τὰς συνεπειὰς της τοιαύτης παραλόγου έπιμονῆς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Κάμνε ὅ,τι λέγω, και όχι ὅ,τι πράττω. Τοι-
ουτοτρόπως πρέπει να έπιγραφῆ άρθρον του υπό τὰ ρεύματα
τοῦ Νιαγάρρα χαθέντος περιφύμου Βέμπ, δημοσιευθὲν μετά
τὸν θάνατόν του. Τὸ άρθρον πραγματεύεται περί θαλασ-
σιῶν λουτρῶν· εἶνε δὲ τόσῳ περιεργον να άκούη τις τὸν
άνθρωπον, όστις επέπρωτο να άπολεσθῆ εν τῇ άφρονεστέρῃ
τῶν επιχειρήσεων, ότι δύναται να φαντασθῆ και να συμ-
βουλεύῃ την φράνησιν και την περιτκεψιν εις τούς κολυμ-
βώντας. Έάν συνεμόρφου την διαγωγὴν του πρὸς τούς κα-
νόνας τούς όποιους παραθέτει, δὲν θά έρρίπτετο βεβαίως
εις τὰ ὕδατα τοῦ Νιαγάρρα, και θά εζούσεν έτι.

Θάρρος και θράσος. Έν τῷ ιδίῳ άρθρῳ μεταξύ
ποικίλων λεπτομερειῶν ο πλοίαρχος Βέμπ υποδεικνύει δι'
έναργῶς παραδείγματος την μεταξύ θάρρους και θρασύτη-
τος διαφορὰν: Δύο νέοι: ελούοντο έντός θαλάσσης τεταραγ-
μένοι· ο εις προσπαθεῖ να σώσῃ τὸν έτερον να πλεύσῃσι μέ-
χρις ενός βράχου, όστις ήτο εις άρκετὴν απόστασιν· άλλ' έ-
πειδή ο δευτερός δὲν συγκατετίετο, ο σύντροφός του τὸν
ὕβριζει «δειλὸν» και επιχειρεῖ να πλεύσῃ μόνος εις τὸ υπο-
δειχθέν σημεῖον, άποδεικνύων οὔτω την γενναϊότητά του.
Άλλά πρὶν φθάσῃ εις τὸν βράχον, αισθάνεται εκλιπούσας
τὰς δυνάμεις του· στρέφεται πρὸς την παραλίαν, κάμνει ση-
μεία, και μετ' όλίγον αναγκάζεται να καλέσῃ εις βοήθειαν.
Τότε σπεύδει ο «δειλός» εις βοήθειαν τοῦ κινδυνεύοντος
συντρόφου, όστις θά επνίγετο χωρὶς αὐτοῦ, και άμφότεροι
φθάνουσι εξηνητημένοι εις την ακτήν.

Εὔγε, ξενοδόχοι! Δὲν πρόκειται δυστυχῶς περί
τῶν ιδικῶν μας, τούς όποιους κανεῖς δὲν έχει όρεξιν να έ-
πευφημήσῃ συνήθως όταν βλέπῃ πῶς μαγειρεύουν τὰ φα-
γιά των, και τὰς τιμὰς αὐτῶν. Πρόκειται περί τῶν ξενοδό-
χων της Μασσαλίας, και της λύπης, την όποιαν έτράβηξαν
οί γαστρίμαργοι πελάται των, μη βλέποντες: έφέτος να πε-
ριέγεται εις την λίσταν κυνήγι πρὸ της εποχῆς καθ' ήν έ-
πιτρέπεται η έναρξίς της θήρας, όπως εγένετο πάντοτε,
και ήτο εύκολώτατα να τρώγῃ κανεῖς πέρδικας εις τοιαύ-
την εποχὴν. Ο λόγος της άνωτέρω άπουσίας εἶνε ότι οί ξε-
νοδόχοι συνελθόντες άπεφάσισαν να μη άγοράσωσιν έφέτος
κυνήγι προσερχόμενον εκ λαθροθηρίας, ίνα αποθαρρύνουν τούς
λαθροθήρας· ο παραβαίνων την σύμβασιν υποχρεοῦται να
πληρώσῃ πρόστιμον 500 φράγκα! Οί αξιότιμοι ξενοδόχοι
τιροῦσιν κύστηρῶς την υποχρέωσιν των μέχρι ὥρας, πρὸς
μεγίστην άπελπισίαν της λαϊμάργου πελατείας των.

Ρακοςυλλέκτης.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Χθὲς περί τὸ μεσονύκτιον ο κρεωπώλης Άναστ. Κοτζαμ-
πανόπουλος μεταβάς εις την κατά την Βάθειαν οίκίαν του ε-
κακοποίησε διά ξύλου την γυναίκα Βενετζάναν Γερανήτου,
μεθ' ης πρὸ χρόνων πολλῶν συνέζη παρανόμως· ο ύπαστυνό-
μος τοῦ ΣΤ' τμήματος παραβῶν τοῦτον ενεργεῖ την δέουσαν
έξέτασιν.

— Χθὲς περί την μεσημβρίαν ναύτης τις τοῦ έμπορικοῦ
άγγλικοῦ άτμοπλοίου *Lartmor*, όνόματι Ρίς κολυμβῶν
μετ' άλλων εν τῷ λιμένι Πειραιῶς, επνίγει.

— Έν Πειραιεὶ χθὲς κατά τὸ μεσονύκτιον ο Άθ. Κα-
τσαρός εν μέσῃ ὤν μετέβη μετ' άλλων εις την κατά την
συνοικίαν Έργαστασιῶν οίκίαν τοῦ Άναστ. Σταματοπούλου
και εζήτουν να εισέλθωσι διά της βίης εν τῇ οίκίᾳ, ότε ο
ιδιοκτήτης πυροβολήσας κατ' αὐτῶν, επλήγωσεν ακινδύνως
τὸν πρώτον τούτων Κατσαρόν.

Οἰκοπεδικὸν Δελτίον.

Έν τῷ Δημοπρατηρίῳ χθὲς επωλείτο τὸ εν Κολωνακίᾳ οἰκόπεδον
Κόκκου εκ πήχων 480· προσφορά εγένετο μέχρι 20 ὄρ. τὸν πήχων·
άλλ' οί πωλοῦντες δὲν συγκατένευσαν.